

SPEV ZLOMENÉHO MESIACA

SARAH A.
PARKER

ikar

SPEV ZLOMENÉHO MESIACA

Preložila Zuzana Smolinská

IKAR

SARAH A. PARKER

Sarah A. Parker
When The Moon Hatched

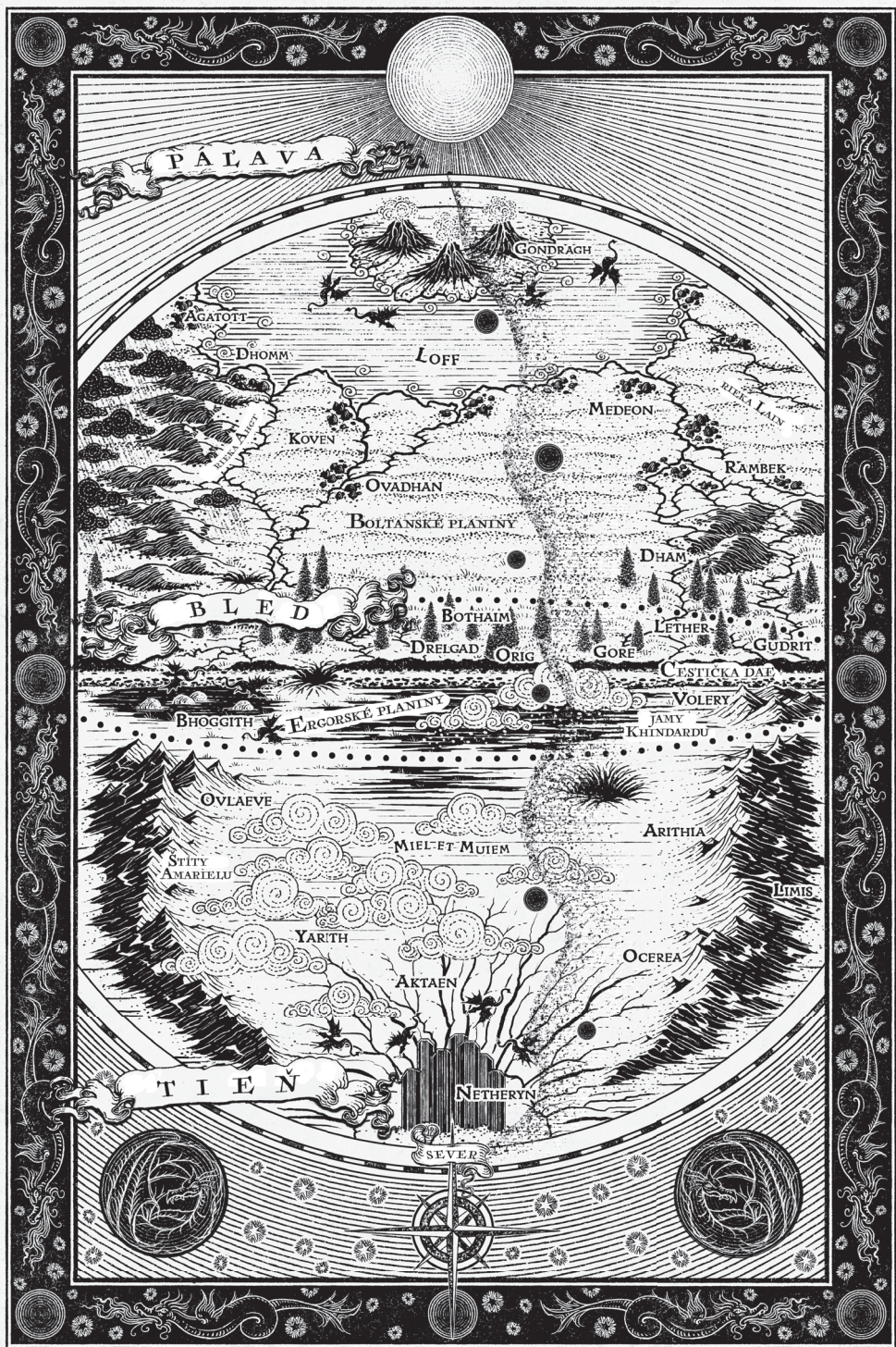
Copyright © 2023 by Sarah A. Parker
All rights reserved.
Translation © 2025 by Zuzana Smolinská
Jacket design and illustration © A.T. Cover Designs, LLC
Jacket images © stock.adobe.com
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0120-6

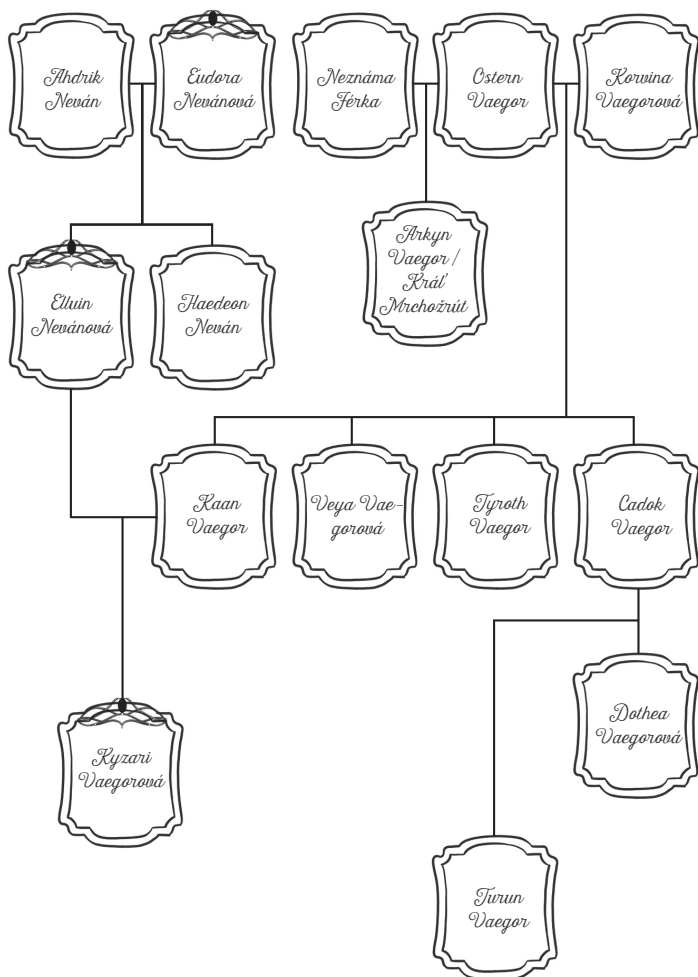
O KNIHE

Toto dielo obsahuje explicitný obsah a prvky,
ktoré môžu niektorých čitateľov rozrušiť.

Kompletný zoznam varovaní nájdete na posledných stranách.

Rodokmeň

SLOVNÍK

VYSVETLIVKY VEKOV A ČASU

POK/PO KAMENI – Sledovanie času a fáz potom, ako rod Nevánov dostal do daru Kameň éteru.

PRK/PRED KAMEŇOM – Sledovanie času a fáz predtým, ako rod Nevánov dostal do daru Kameň éteru.

STUHY AURORY – Pás strieborných svetielkujúcich stúh, ktoré sú priviazané k obom pólom sveta (severný a južný). Svet vďaka nemu obieha okolo svojej osi. Pomocou stúh aurory ľudia sledujú čas spánku a bdenia.

CYKLUS AURORY – Kompletný cyklus aurory je čas potrebný pre stuhy aurory, aby jedenkrát úplne otočili svet okolo jeho obežnej dráhy. Tento cyklus zodpovedá dvadsiatim štyrom hodinám.

POKLES AURORY – Časť cyklu aurory, keď zapadá za západný horizont.

VZOSTUP AURORY – Časť cyklu aurory, keď stúpa od východného horizontu.

DAE – Časť cyklu aurory, keď prechádza oblohou. Je to čas, keď ľudia tohto sveta zväčša bdejú.

DRIEMOTA – Časť cyklu aurory, keď oblohu neosvetľuje žiadna z jej stúh. Je to čas, keď ľudia tohto sveta zväčša spia.

FÁZA – Predstavuje tisíc cyklov aurory (niečo ako rok). Stuhý auro-
ry počas jednej fázy najprv zľahka hrubnú, no smerujúc k tisícemu
cyklu rednú. Tento rytmus postupného odlivu sprevádza fázu od jej
začiatku po koniec.

EON – 100 fáz = 100 000 cyklov aurory

VYSVETLENIE VEKU

1 fáza života = 1 000 cyklov aurory

24 fáz života = 24 000 cyklov aurory

POJMY

ARITHIA – Hlavné mesto Tieňa.

BHOGGITH – Oblasť, kde hniezdia chrliče. Táto rozsiahla močaristá pustatina sa nachádza v Bledě. Na jej pahorkoch si chrliče budujú hniezda, obrovské gule z konárov a halúzok, do ktorých kladú vajcia. Keď sa vajcia začnú kolísať, chrliče vydýchnu na celú konštrukciu oheň. Tento akt je v procese liahnutia kľúčový.

BLED – Stredná tretina sveta, pásмо okolo jeho obvodu. Oblaky sú tu vždy pestrofarebné, akoby večne panovala „zlatá hodinka“. Vládne tu zima, často sneží, nikdy neprší, hoci občas padá dážď so snehom. Túto časť od okolitého sveta oddeľuje masívna kamenná stena nazývaná Múr, ktorý obopína krajinu ako opasok. Práve v ňom žije väčšina populácie Bledu. V husto osídlených oblastiach sú v Múre vykopané zákopy, ktoré ho rozdeľujú na dve časti. Vzniká tak priekopa s prístreškom, ponad ktorú sa klenú spájacie mosty.

BOTHAIM – Neutrálne mesto a sídlo Trojradý.

CEREMÓNIA SKLADANIA ZÁVOJA – Keď sa princezná prisľúbi Stvoriteľom (namiesto toho, aby svoj osud previazala s partnerom), prvýkrát jej na verejnosti z tváre zložia závoj. Inak sa závoj skladá pri obrade prisľúbenia.

DAGA-MÓRRK – Nieкто natoľko prepojený so svojím drakom, že je schopný ovládnuť jeho silu a oheň. Takéto spojenie je skôr mýtom než skutočnosťou.

DHOMM – Hlavné mesto Pálavy.

DRAČÍ ZRAK – Schopnosť vidieť stopy starých rún, ktoré je inak možné čítať len vo svetle dračieho plameňa.

DRELGAD – Časť Múru, ktorú obýva armáda Bledu, určená pre čerstvo odvedených férov.

ELDINGOVA ČEPEĽ – Asasín pre Fíur du Ath.

FÍUR DU ATH – Skupina rebelov bojujúcich proti tyranii, ktorá sa rozmohla v kráľovstvách (predovšetkým v Bledě). Ich vplyv siaha do všetkých končín.

GONDRAGH – Oblasť, kde hniezdia šablozubce. Nachádza sa priamo pod slnkom, je tam veľmi horúco a väčšina stvorení tu nie je schopná prežiť. Je skalnatá, posiatá sopkami a lávovými riekami. Šablozubce hniezdia v prasklinách a dutinách sopiek. Keď sa ich vajcia začnú kolísať, z papule na ne vyprsknú trochu lávy, alebo hniezdo ošľahnú plameňom. Tento akt je v procese liahnutia kľúčový.

GORE – Hlavné mesto Bledu.

KAMENE DRAČEJ KRVÍ – Ťazia sa v oblastiach, kde zem nasiakla dračou krvou. V kráľovstvách Bled a Tieň fungujú ako hlavná mena. Rozomleté ich možno konzumovať. Majú silné liečivé účinky.

KAMENĽ ÉTERU – Malý čierny kamen (veľkosti bruška palca dospelého féra) osadený v striebornom diadéme. Tento diadém splynie s hlavou svojho nositeľa. Jeho strážcom je rod Neván. V kameni prebýva Caelis (Boh éteru).

KHOLU – Tá, o ktorej bolo predpovedané, že porodí potomka schopného naveky pripevniť mesiace na oblohu.

KLAN JOHKULL – Jeden z bojovných klanov, ktoré sídlia na Boltanských planinách. Z týchto klanov sa zrodilo veľa silných a nadaných bojovníkov. Kaan vyrástol v klane Johkull.

KORÁLIKY ELEMENTOV – Ich nositeľ počuje niektorú z piesní elementov. V závislosti od kráľovstva sa štýl ich nosenia líši. V Bledě koráliky nosia ako náušnice. V Pálave či Tieni si nimi zdobia vlasy, brady alebo odev.

Červené: Ignos (Oheň), Modré: Rayne (Voda), Priehľadné: Clode (Vzduch), Hnedé: Bulder (Zem)

LIAHEŇ – Chyža postavená spravidla kdesi na okraji oblasti hniezdenia. Zvyčajne sa tam usádzajú zlodeji dračích vajec. V chyži počkajú, kým sa draky vyľahnu vo svojom prirodzenom prostredí. Snažia sa tak zabezpečiť bezpečný proces liahnutia a zdravé dračie mláďatá.

LOFF – Obrovská vodná plocha, ktorá svojou tyrkysovou nádherou obkolesuje oblasti, kde hniezdia šablózubce. Je známa ako domov prastarých divokých zverov a miesto s nepredvídateľným počasím.

MAH – Mama

MAHMI – Mamička

MÁLMB – Ručne vyrezávaný privesok, ktorý príslušníci bojovných klanov z Boltanských planín darujú objektu svojho záujmu. Vyrába sa z dračích šupín, kostí, medi či kameňa.

MYSŁOMÁG – Nieкто s unikátnou schopnosťou zahĺbiť sa do myslí iných. Ich výskyt je obzvlášť ojedinelý.

NETHERYN – Oblasť, kde hniezdia mesačné pierka. Nachádza sa v Tieni, na najjužnejšom bode sveta. V tomto nehostinnom ľadovom prostredí prežije málokto. Mesačné pierka hniezdia na obrovských šesťuholníkových stĺpoch ľadu. Keď sa ich vajcia začnú kolísať, mesačné pierka na ne buď dýchnu ľadový plameň, alebo na vajcia navršia ľad a sneh. Tento akt je v procese liahnutia kľúčový.

NUL, NULKA – Ten, kto nepočuje žiadnu z piesní elementov. V niektorých kráľovstvách týchto jedincov značkujú pristríhnutím uší.

OBRAD PRISŁÚBENIA – Obrad uzatvorenia manželstva.

ODKRÝVAČ PRAVDY – Nositeľ vzácnej schopnosti odhaľovania klamstiev. Odkrývači pravdy nie sú natoľko mocní ako mysłomágovia, je ich však viac a Koruna si ich cení pre schopnosť rozoznať, či je nieкто skutočne schopný počuť piesne elementov, najmä v prípade mladých férov, ktorí piesne už počujú a snažia sa vyhnúť vojenským odvodom.

PAH – Otec

PAHPI – Otecko

PÁLAVA – Severná tretina sveta. Neustále tu svieti slnko a prevláda horúčava. Mnohé časti dlhodobo sužujú búrky. Nachádza sa tu veľa dažďových pralesov, rozsiahle pieskové nížiny, ale aj obrovské vodné plochy.

PERGAMENOVÝ ŠKOVRÁNOK – Štvorec pergamenu so špeciálnymi riadkami, popísaný runami. Keď sa zloží (do tvaru škovránka), odkaz doletí priamo do rúk adresáta. Spoľahlivý spôsob komunikácie.

PODZEMNÉ MESTO – Rozsiahla trhlina v zemi pod hradbami v Bledde, priamo pod hlavným mestom Gore. Toto miesto je plné opustených banských šácht, v ktorých sa ťažili kamene dračej krvi. Často sa tu zoskupujú tí, ktorí nemajú vlastný domov. Niektoré šachty sa prepádajú a stvorenia z oboch strán Múru sa sem vkrádajú, aby našli útočisko. Toto miesto je obzvlášť nebezpečné pre život.

PRIEKOPA – Hlavná tepna mesta Gore.

REÍDI – Tetovanie na chrbtoch bojovníkov z Boltanských planín, pozostávajúce z bodiek. Každá bodka predstavuje víťazstvo, husto potetovaný chrbát je ukážkou veľkej sily a cti.

ROZKVEŤ – Bezpečné podzemné miesto, ktorému vládne Elding, učupené v bližšie nešpecifikovanej lokalite kdesi na juhu.

RUNI – Tí, ktorí sa naučili používať symboly zo starodávnej hrobky. Tvrdí sa, že ich napísal sám Caelis (Boh éteru) v zúfalej snahe byť vypočutý. Nosievajú priehľadný korálik niekedy doplnený bielym pláštom s gombíkmi pozdĺž stredného švu, ktorými sa plášte zapínajú. Do každého gombíka je vyrazený symbol odkazujúci na danosti Runiho. Gombíky sú vyrobené z rôznych materiálov, aby definovali stupeň znalostí nositeľa: drevo sa používa pre základnú úroveň, diamanty pre najpokročilejšiu.

SKRIPÍ – Populárna hra, v ktorej sú rovnako dôležité stratégie aj šťastie. Na hranie sa používajú úlomky pripomínajúce hracie karty s vyobrazením rôznych stvorení.

SPOJENÍ PRÍSLUBOM – Ekvivalent manželstva. Ak sú dvaja spojení príslubom, znamená to, že sú „zosobášení“.

STARÁ MAH – Stará mama

STARÝ PAH – Starý otec

SÚD TOOKAH – Súboj, v ktorom dvaja súperí bojujú o privilegium prisľúbenia.

TIEŇ – Južná tretina sveta, kam nedopadá žiadny slnečný svit, vládne tu večná tma. Jediným svetlom sú stuhy aurory a svetlo vyžarujúce z mesiacov mesačných pierok. Je tu veľmi chladno a krajinu pokrýva sneh. Najstudenším miestom je južný pól, ktorý sa nazýva Netheryn.

TROJRADA – Pozostáva z prastarých a veľmi vzdelaných Runiov, ktorí majú tri koráliky elementov. Vďaka tomu disponujú určitým vplyvom v jednotlivých kráľovstvách. Občas zasahujú do politických záležitostí. Sídli v Bothaime, neutrálnom teritóriu, ktorému nevládne žiadny kráľ ani kráľovná.

VEĽKÝ FLURRT – Oslavovaný jav, keď sa aurora zdvojí a stuhy svetla sa rozlejú po oblohe. Nie je častý, no keď tento jav nastane, draky tancujú a pária sa. Po Veľkom Flurrt sa často objaví množstvo oplodnených vajíčok.

WELD – Malé zariadenie, zmestí sa do dlane. Je popísané zaklínadlami v runách, vďaka ktorým doň možno uložiť rozličné elementy v ich najčistejšej forme: oheň, vzduch, vodu, zem, dokonca aj dračí plameň. Weldy sú extrémne vzácne, možno ich vytvoriť len za pomoci krvi Daga-Mórrka.

ZAKLÍNAČI KRVÍ – Majú dar nevšednej moci nad krvou. Dokážu vytušiť pokrvnú príbuznosť alebo použiť niečiu krv, aby mu spôsobili utrpenie či potešenie.

ЗÁСТРИН – Okrúhly zárez vo vrchnej časti ucha férov, pripomínajúci odtlačok zubov nejakého drobného stvorenia. Ak má niekto zástrih, znamená to, že je nul alebo nulka, čiže nedokáže počuť žiadnu z piesní elementov. Táto prax sa nevykonáva všade, len v určitých kráľovstvách.

Зошіваč – Jedinci vyškolení v umení používať runy na uzdravenie mäsa, svalov a orgánov.

BYTOSTI

CHRLIČE – Draky žijúce v Bledě. Ich telá pokrýva perie, črty tváre majú ostro rezané a zakončené zobákom. Ich operenie hýri farbami, vraj neexistujú dva chrliče, ktorých perie by malo rovnakú paletu farieb. Ľahko sa presúvajú aj na dlhé vzdialenosti. Práve tieto draky si možno najľahšie podmaniť či obrať ich o vajce.

FÉRI – Najbežnejší typ populácie. Nie sú nesmrteľní, no žijú výnimočne dlho. Majú špicaté uši, ostré rezáky a patria k prapôvodnému obyvateľstvu.

KRADOŠI – Chlpaté stvorenia s veľkými ploskými ušami, dlhým nosom, špicatými zubami a fúzmi, pripomínajúce mačacie. Dorastajú do výšky približne dvoch tretín priemernej veľkosti férov. Sú vychýrení schopnosťou ukradnúť veci aj z ťažko dostupných miest a radi hromadia predmety. Tieto stvorenia vedia rozprávať.

KRÁKAVCE – Okrídlené šelmy s hrubou kožou, krátkymi krkami a veľkými zachmúrenými očami. Sú viac než o polovicu menšie ako priemerné chrliče a bez problémov dokážu splynúť s kamenistou pôdou hrdzavej farby v Pálave. Pazúrmí sa ľahko prichytia o previsy a stropy a majú blanité krídla ako netopiere. Možno na nich jazdiť.

MESAČNÉ PIERKA – Draky žijúce v Tieni. Majú hrubú svetielkujúcu kožu rôznych farieb – od sivej, perlovej, lesklej dúhovej až po bielu. Ich oči sú veľké, čierne a žiarivé, tváre okrúhle, krky dlhé a telá elegantné. Majú dlhé chvosty, ktoré vyzerajú ako vyčesané pásy hodvábu. Zbožňujú zimu a nevydržia na slnku, pretože sa im páli koža. Ich oči sa nedokážu prispôsobiť silnému slnečnému svetlu. Sú veľmi prefíkané, preto je náročné podmaniť si ich či obrať ich o vajce.

MISKUNI – Stvorenia siahajúce do výšky ľudských kolien, s bielymi vlasmi a pokožkou, okrúhlymi črtami a ostrými zubmi. Majú tenké ohybné telá, vďaka ktorým pripomínajú vačkovce, a dlhé chocholaté chvosty. Sú obdarené schopnosťou nazrieť do budúcnosti, hoci ich vízie sú zriedkavé a podliehajú častým zmenám. Vedia rozprávať.

PASTIERI OSUDU – Veľké mačkovité bytosti z povestí a mýtov. Niektorí tvrdia, že ich videli a cítili, ako ich toto zviera priviedlo k inému rozhodnutiu než bolo to, čo pôvodne zvažovali. Ostatní ich preto považujú za bláznov či pomätencov.

ŠABĽOZUBCE – Draky žijúce v Pálave. Sú to hranaté, rozložené stvorenia so šupinami, hrotmi a tvárou posiatou klami. Bývajú rôznej farby: hrdzavé, bronzové, červené, hnedé, čierne či zlaté. Zbožňujú teplo a v dlhých a neľútostných zimách Bledu by neprežili. Sú divoké a agresívne, preto je nesmierne náročné podmaniť si ich či obráť o vajce, podobne ako mesačné pierka.

TÚLAVÉ PRÍZRAKY – Veľmi zriedkavé štíhle stvorenia pripomínajúce opar, ktoré sa často ukrývajú v závojoch hmly. Odštipujú si z duší a prinášajú odkazy z ríše mŕtvych. Vedia rozprávať.

VTÁK ELDING – Mýtická bytosť pripomínajúca vtáka, zrodená z plameňov a popola.

ZAMATOVÉ TROGY – Veľké, no chudé stvorenia, ktoré sa rady krmia na smetiskách. Majú štyri ruky, dlhé čierne vlasy a modrú pokožku podobnú zamatu. Z kúskov požieraných odpadkov konzumujú aj spomienky, ktoré sa k jednotlivým objektom viažu. Dokážu z nich vytvoriť svetielkujúce lepkavé pramienky, ktoré vyťahujú z otvorených dier na dlaniach. S týmito pramienkami si zdobia brlohy. Vedia rozprávať.

POSTAVY

AGNI – Talentovaná Runi, ktorá žije a pôsobí v Imperiálnej pevnosti v Pálave.

AHDRIK NEVÁN – Niekdajší kráľ Tieňa, partner Eudory Nevánovej, otec Elluin Nevánovej a Haedeona Nevána.

ALLUME – Mesačné pierko Haedeona Nevána.

ARKYN – Známy ako Kráľ Mrchožrút.

BULDER – Jeden z piatich Stvoriteľov – Boh zeme.

CADOK VAEGOR – Kráľ Bledu, partner Dothey Vaegorovej, otec Turuna Vaegora, syn Osterna Vaegora a Koviny Vaegorovej, brat Kaana a Veyi, dvojča Tyrotha Vaegora.

CAELIS – Jeden z piatich Stvoriteľov – Boh éteru.

CLODE – Jedna z piatich Stvoriteľov – Bohyňa vzduchu.

DOTHEA VAEGOROVÁ – Kráľovná Bledu, partnerka Cadoka Vaegora, matka Turuna Vaegora.

ELDING – Hlava Fíur du Ath.

ELLUIN NEVÁNOVÁ – Niekdajšia princezná Tieňa, dcéra Ahdrika Nevána a Eudory Nevánovej, sestra Haedeona Nevána. Potomok rodu, ktorému bol zverený Kameň éteru.

ESSI – Mladá priateľka Raeve, ktorú Raeve zachránila z Podzemného mesta. Spolu žijú v Gore. Je veľmi bystrá.

EUDORA NEVÁNOVÁ – Niekdajšia kráľovná Tieňa. Partnerka Ahdrika Nevána, matka Haedeona Nevána a Elluin Nevánovej. Potomok rodu, ktorému bol zverený Kameň éteru.

FALLON – Priateľka Reave, o ktorú však dávno prišla.

GRIHM – Pobočník kráľa Kaana.

HAEDDEON NEVÁN – Niekdajší princ Tieňa. Syn Ahdrika Nevána a Eudory Nevánovej, brat Elluin Nevánovej. Potomok rodu, ktorému bol zverený Kameň éteru.

IGNOS – Jeden z piatich Stvoriteľov – Boh ohňa.

KAAN VAEGOR – Kráľ Pálavy. Najstarší syn Osterna Vaegora a Koviny Vaegorovej, brat Cadoka Vaegora, Tyrotha Vaegora a Veyi Vaegorovej.

KYZARI VAEGOROVÁ – Princezná Tieňa. Vnučka Osterna Vaegora a Koviny Vaegorovej. Potomok rodu, ktorému bol zverený Kameň éteru.

OSTERN VAEGOR – Niekdajší kráľ Pálavy. Partner Koviny Vaegorovej a otec Kaana Vaegora, Cadoka Vaegora, Tyrotha Vaegora a Veyi Vaegorovej.

PYROK – Neveľmi nápomocný člen dvora kráľa Kaana. Brat Roana.

RAYNE – Jedna z piatich Stvoriteľov – Bohyňa vody.

REKK ZHAROS – Vychýrený lovec férov a iných stvorení.

ROAN – Alchymista, člen dvora kráľa Kaana. Brat Pyroka.

RUSE – Majiteľka Kučeravého brka v Gore.

SEREME – Vysokopostavená hodnostárka v ráde Fiúr du Ath.

SLÁTRA – Mesačné pierko Elluin Nevánovej.

TYROTH VAEGOR – Kráľ Tieňa. Syn Osterna Vaegora a Koviny Vaegorovej, brat Kaana a Veyi, dvojča Cadoka Vaegora.

UNO – Rusein minskun a domácí miláček.

VEYA VAEGOROVÁ – Princezná Pálavy. Dcéra a najmladšie dieťa Osterna Vaegora a Koviny Vaegorovej, sestra Kaana Vaegora, Cadoka Vaegora a Tyrotha Vaegora.

VRUHN – Majiteľ Kučeravého brka v Dhomme.

WROOK – Kradoš, ktorého Raeve stretne v celách.

VÝSLOVNOST

Allume [Alúm]

Cadok Vaegor [Kadok Veigór]

Elluin Nevánová [Eluin Nevánová]

Essi [Esí]

Fiúr du Ath [Fíur du At]

Haedon Vaegor [Hejdíon Veigór]

Kaan Vaegor [Kán Veigór]

Kholu [Choulú]

Kyzari Vaegorová [Kajzerí Veigórová]

Ostern Vaegor [Ostern Veigór]

Raeve [Rejv]

Réidi [Réidi]

Rekk Zharos [Rek Zarros]

Rygun [Rajgun]

Sereme [Serím]

Slátra [Slátra]

Tyroth Vaegor [Tajrot Veigór]

Veya Vaegorová [Veja Veigórová]

Pre tých, ktorí sa často cítia malí a nevypočutí.

Roztiahnite krídla a zaburáčajte.

Svet začal nimi piatimi.

Najprv tu bol Caelis, Boh éteru, ktorý sa nedal vidieť voľným okom. Bol prázdny priestorom, o ktorom nik nepremýšľal. A tam, kde sa sformovala hmota, ho skrátka odstrčila do úzadia.

Jeho dunivá pieseň bola plná matérie, hoci ňou nedisponovala – osamelá ozvena, strašiaca v prázdnom priestore medzi bližšími a vzdialenými slnkami, nečujná vo svojej hĺbke, akokoľvek nahlas Caelis spieval.

A keďže zúfalo túžil byť vypočutý, ponúkol svoje plátno iným, aby ho zaplnili.

Boh zeme Bulder zaburácal a jedným ťahom vytvoril guľu, robustný svet, ktorý sa nekrútil okolo svojej osi. Jedna polovica, posypaná bohatou prikrývkou hrdzavo sfarbeného piesku, sa kúpala v slnečných lúčoch, kým druhú večne zahaľoval tieň taký hustý, že vsakoval do kameňov a farbíl ich dočierna.

Bulder monotónne hučal, keď vytváral terén – svahy, násypy a pukliny sveta. Vystaval Múr, ktorý pretínal Bled presne na mieste, kde sa slnečné svetlo a tieň odmietli stretnúť. Oblohu naveky pofíkal odtieňmi ružovej, fialovej a zlatej.

Potom nastúpila Bohyňa vody.

Rayne dopadla na zem v miliardách nedečakavých slz neopätovanej lásky. V Bulderových puklinách sa sformovali kaluže a priepasti naplnili vodopády jej priazne. Na tienistú stranu sa zniesla v ťažkých vločkách a ostré pohoria pokryla kryštálmi ľadového objatia.

Jej láska bola ako dravá hučiaca riava. Hlboké, nervy drásajúce zavíjanie lavíny. No aj takmer nečujný plač jemne padajúceho dažďa.

Jej kvilivá pieseň ničím nepripomínala spev sestry Clode, Bohyne vzduchu, ktorá balansovala nad priepasťou nezmerateľného šialenstva. Hlas mala ako hodvábnu stuhu, jemný na dotyk, no s ostrými hranami, ktoré dokázali rezať.

Clodin šepot sa prehnan cez vetvičky plné listov a vyzval ich na zvodný tanec. Jej násilný vreskot sa prevažoval ostrými hranami obrovskou rýchlosťou len preto, že sa jej ten zvuk páčil. Clode nevedela vystáť Rayninu zádušnú nehybnosť, a tak jej kvílenie v nárazoch mútilo Loff, až kým sa z neho nestala divoko sa dvíhajúca masa, ktorá trieskala do brehov ako baranidlo.

Ignos bol Clode posadnutý. Boh ohňa sa ňou kímil, až kým ju nepohltil.

Miloval ju natoľko, že sa bez nej nemohol ani nadýchnuť.

Jeho spaľujúca pieseň bola zúrivým hladom, ohnivou chamtivosťou, no Clode jeho besná náklonnosť neskrotila, ani keď spálil všetko navôkol a prinútil ju tancovať v dyme. Dokonca ani keď roztavil kúsky Bulderovho kameňa, až kým sa z neho nestali žiarivé červené rieky – výbuchy sopiek otriasajúce oblohou, a napriek zúfalej snahe Clode neočaril.

Caelis všetko iba sledoval, odsúdený na svoju trúchlivú samotu. Ostatným Stvoriteľom závidel ich schopnosť byť videný, dotknutý či počutý. Napriek tomu ho tešilo, že je súčasťou čohosi.

Čohokoľvek.

V nemom úzase sledoval, ako na jeho bujnom úrodnom plátne prekvitá život. Zem, sneh a piesok zaplavila pestrá kakofónia tvorstva. Niektorí počuli ostrejšie, než boli konččky ich uší, a tak dokázali zachytiť piesne štyroch ďalších elementov. Časť z nich si dokonca

osvojila ich jazyk. Naučila sa s nimi rozprávať. Inými slovami, našla v nich silu.

Ďalší objavili striebornú knihu, o ktorej sa traduje, že ju napísal sám Caelis vo svojej zúfalej snahe byť vypočutý. Tieto stvorenia objavili formu sily v runách, ktoré okrem nich nevedel nikto prečítať ani vysloviť. Zistili, že tieto tajomné znaky možno ovládať. Že dokážu napraviť zlámané kosti, zakliať krv či prepožičať magickú silu predmetom.

Bytosti zaplnili všetky kúty sveta, no na žiadne z nich neboli Stvoritelia hrdí tak ako na obrovské okrídlené šelmy, ktoré ovládli oblohu.

Na draky.

Koruna hôr v Pálave už na prvý pohľad nepôsobila veľmi obývateľne. Neľútostné lúče slnka spaľovali kožu až na mäso, no práve tu sa darilo šabľozubcom – veľkým, objemným zverom s čiernymi, bronzovými a červenkastými šupinami a divokou urputnou povahou.

Gondragh sa stal miestom ich hniezdenia, kde kládli vajčka.

Niektorým odvážlivcom sa podarilo dostať až sem a vykradnúť hniezda s úmyslom získať dračie vajce pre seba.

Ich odvaha však v skutočnosti mohla byť len obyčajnou hlúposťou.

Vzdialení príbuzní šabľozubcov – chrliče – našli domov v Bledě, v močaristom Bhoggithe, ktorý takmer úplne pohlcovalo blato a bublanie síry.

Vybrúsené zobáky mali neuveriteľne ostré, nehovoriac o ich pazúroch. Telo im pokrývalo perie, rovnako pestrofarebné ako večne žiariaca obloha v tej časti sveta. Neexistujú dva chrliče, ktorých veľkolepá farebnosť by bola rovnaká.

Ak by sa niekto podujal ukradnúť vajce chrliča, musel by postupovať s rozvahou a trúfalým odhodlaním.

Dostať sa do Netherynu, kde hniezdia éterické a prefikvané mesačné pierka, je však takmer nemožné.

Netheryn sa nachádza najďalej od slnka, a tak je tým najtemnejším miestom celého Tieňa. Chlad je natoľko prenikavý, že bežným bytosťam v okamihu spomalí prúdenie krvi v žilách. To však nie je prípad mesačných pierok s trblietavou hrubou kožou, ktorá je na dotyk obzvlášť studená. Ich dlhé chvosty sú ako hodváb a oči ako lesknúci sa atrament.

V snehu, lade a lačnom tichu, ktoré požíra zvuky, len aby ich potom vyvrhlo ako varovné burácanie, sa mesačným pierkami darí vynikajúco. Ich počet, sila a bystrosť rastú.

Iba bytosť natoľko neukotvená ako Clode, či niekto dostatočne mocný na to, aby sa vedel ochrániť, by si trúfol ukradnúť ich vajce.

Väčšina zlyhala, pohľtená týmito hrôzostrašnými a zdrvujúco silnými beštiami či nehostinnou krajinou.

Zopár ich však uspelo, vyslúžili si obdiv a vzápätí draky použili na rozpútanie vojny proti vznikajúcim kráľovstvám.

Avšak ako hrady rástli a začali prevyšovať hory, a králi a kráľovné zdobili svoje koruny čoraz väčšími a žiarivejšími klenotmi, aj obyvateľstvo tohto sveta sa naučilo prelievať dračiu krv.

Množstvo mesačných pierok, chrličov a šablozubcov navždy prišlo o svoju nesmrteľnosť.

Stvoritelia neočakávali, že ich milované stvorenia postihne takýto osud.

Mnohé draky vyleteli k oblohe, len kúsok od zovretia zemskej príťažlivosti, schúlili sa do gule a skameneli. Oblohu tak posialo množstvo náhrobkov.

Alebo mesiacov.

No Stvoritelia určite nečakali, že mesiace môžu krátko po svojom impozantnom ukotvení sa na oblohe spadnúť a nárazom gigantických rozmerov ohroziť existenciu sveta.

Až po siedmich pádoch si Clode, Rayne, Ignos a Bulder uvedomili, že je to Caelisova chyba. Prázdne miesta, ktoré tak veľmi túžili po vyplnení, boli zdrojom dostatočnej sily, aby drakov vytrhli z miest posledného odpočinku a vrhli ich na zem.

Napriek tomu došlo k ďalšiemu mesačnému pádu. Až neskôr sa im podarilo vymyslieť plán, ako svoj milovaný svet zachrániť.

Prázdnyimi sľubmi a vierolomnými prisahami Caelisa vlákali do pasce, zajali a podrobili si ho.

Spievajúc svoje spaľujúce, ničivé piesne rozobrali jeho podstatu na drobné kúsky, dostatočne maličké na to, aby ich mohli uväzniť v klietke z ebenového kryštálu nie väčšej ako kôstka. Tento predmet je dnes známy ako Kameň éteru. Nite Caelisovho strieborného plášťa sa pri drsnom súboji začali párať a trhať sa, no ostatní Stvoritelia sa neobťažovali zozbierať ich a vlákna sa tak previazali s oboma pólmi sveta, čím vznikla svietielkujúca polárna žiara, stuhy aurory, ktorá sa rozkrútila okolo zemegule, a tak poskytla tvorstvu spôsob, ako sledovať svoje dae a driemoty.

Caelisa vsadili do krásneho diadému popísaného runami, ktorý v sebe ukrýval zlovestnú silu. Dostatočne veľkú na to, aby Caelis ostal uväznený v diadéme na večnosť, alebo aspoň dovtedy, kým sa runy majú čím kŕmiť.

To bolo úlohou strážcu. Mocného férskeho bojovníka, ktorého Stvoriteľa obdarili silou a múdrosťou. Jeho moc musela byť dostatočne veľká, aby uniesol Kameň éteru na svojom čele a udržal Caelisa v zajatí. Tento dar sa napokon stal rodinným dedičstvom mocného strážcu.

Uplynulo mnoho cyklov aurory a oblohu posiali ďalšie mesiace.

A ostali tam.

Napokon zavládol mier a séria nešťastí a zle načasovaných úmrtí spôsobila, že na tragický pôvod Kameňa éteru sa zabudlo, význam jeho existencie ostal nejasnou legendou, ktorá sa rozprávala pri ohníku alebo deťom ako rozprávka na dobrú noc.

Až kým v čase jedného zo vzostupov aurory, prvý raz po piatich miliónoch fáz, nepadol ďalší mesiac.

Raeve

1. KAPITOLA

5 000 165 fáz po Kameni

Ramená skrútim dopredu a schúlím sa tak, že to vyzerá, akoby ma niekto zašliapol.

Akoby som mala strach.

Keď zahnem za roh, ocitnem sa priamo pod schodiskom. Pergamenový škovránok mi krídlami zamáva pri hlave tak blízko, že mi do nej len zázrakom nevraží.

Pokrútim tenkým železným prsteňom na prostredníku a pohľad mi pristane na ozbrojenom strážnikovi, ktorý blokuje temný tunel predomnou. Ruky ma prekrížené na hrudi a temenom vyholenej hlavy sa takmer dotýka klenbového stropu. Je dvakrát väčší než ja a krdel pergamenových škovráňkov zobáčikmi ťuká na dvere za jeho chrbtom. Zdá sa, že ten zachmúrený výraz má do tváre vtlačený natrvalo.

Jeho odmietavý, no úlisný pohľad pristane na drobnom záreze na mojom ľavom uchu, v blízkosti špicatého končeka. Akoby sa mi do ušnice zahryzlo nejaké malé stvorenie a kúsok si uchmatlo.

Môj zástrih.

„Žiadny žetón, žiadny vstup,“ zaškrieka strážnik a v momente ma uzná za nehodnú svojej pozornosti. Som nulka. Nieкто, kto nepočuje ani jednu zo štyroch piesní elementov.

Siahnem do vrečka a vytiahnem z neho kamenný žetón, na ktorom sú z oboch strán vygravírované insígnie prestížneho spoločenstva – zhľuk stalaktitov, ktoré sa z každej strany zahryzávajú do stredu. Po-

dám mu ho predstierajúc, že sa mi trochu trasie ruka. Cítim, ako sa do mňa zarezáva jeho skúmový pohľad. Žetón si prehodí v prstoch a pri pohybe mu zacinká modré brnenie.

Ktovie, prečo necháva pergamenových škovránkov poletovať pred dverami a nevypustí ich dnu, no Raeve je tá priamočiara z nás, a ja ňou práve teraz nie som.

„Som Kemori Daphidone,“ ozvem sa jemným submisívnym hlasom. „Pocestná trubadúrka.“

„Odkiaľ?“

„Z Origu.“

Ide o sídlo pri Múre a hoci som tam nikdy nebola, ak sa ma začne pýtať na detaily, nemám problém rozrozprávať sa.

Mojím brnením je totiž príprava. Nasaď si ho alebo zomri.

Podozrievavo si prezrie žetón, vráti mi ho a chrapľavo na mňa vyštekne. „Žiadne závoje.“

Pozriem naňho spod hustej záplavy umelých mihalníc. „To patrí k mojej úlohe. Som súčasť programu.“

Z vrecka vytiahnem zvitok pergamenu a podám mu ho. „Varovali ma, že závoje povolené nie sú, preto som si prekryla iba spodnú časť tváre.“

Škaredo na mňa zazrie, no zvitok rozvinie. Pohľadom sa však po písmenách posúva tak pomaly, že mi začne trpnúť krk. Zmocní sa ma netrpezlivosť.

Vtom sa konečne dovtípi. „Ahaa! Ty si ten záskok!“

Na znak súhlasu placho, no vážne prikývnem, hoci by som mu hlavu najradšej tresla o stenu.

A poriadne.

Zvinie zvitok do pôvodného stavu, podá mi ho a ustúpi nabok, aby ma vpustil do dverí.

„Tretie poschodie. Pozor na túlavý príznak. Takto neskoro v cykle aurory býva extra hladný.“

Strasie ma, tentoraz to ani nemusím predstierať.

Nechám sa pohltiť teplým zadymeným objatím Hladnej diery. Do nosa mi v momente udrie výrazný pach pižma so sírovým nádychom. Dvere za mnou a rozprcháajúcim sa krdlom pergamenových škovránkov sa hlasno zatresnú a vzápätí vykročím tmavým tunelom do obrovskej vzdušnej jaskyne, ktorá pripomína kamenné pľúca.

Strmé schodisko ma privedie na jednu z mnohých cestičiek, ktoré sa kľukatia medzi sieťou svetielkujúcich prameňov. Z ich tyrkysovej hĺbky stúpa para. Miestne osadenstvo sa rozvaľuje opreté o schody, hlavy naklonené dozadu. Očividne sa snažia pretrpieť horúčavu, ktorá sála z prameňov. Toto miesto je raj, no len pre tých, čo majú dostatočnú moc či politický vplyv na to, aby sa dokázali udržať v priazni Koruny.

Neodpustím si trpký smiech.

Práve tu je veľmi ľahké predstierať, že naše pestré kráľovstvo neleží na lôžku z kostí svojich obetí.

Samostatne stojace schodisko vedie na poschodie a podopierajú ho machom obrastené stĺpy. Zamierim k nemu, prepletajúc sa labyrintom cestičiek, no vtom sa závan pary zhmotní do bledého šlachovitého stvorenia s očami ako ebenové drahokamy.

„Dokelu,“ vyklízne mi, keď prudko zastanem.

Túlavý príznak otočí hlavou v neprirodzenom pohybe, pozrie priamo na mňa, vtiahne do seba vzduch a potom si pažravo povzdychne. „Ale, ale, ale! Niektu tu má poriadne tučnučku šťavnatú dušičku!“

Ou!

„To je od teba láskavé. Žiaľ, musím sa...“

„Istí duchovia vrieskajú zúfalstvom, len aby sa s tebou mohli porozprávať. Čo tak maličká ochutnávka tvojej duše?“ osloví ma stvorenie a prisahám, že to znie, ako keď sliny vytekajú z papule. „Potom môžeš počuť všetko, čo majú na srdci.“

Tak s tým choď doriti.

„Nemám záujem.“

Absolútne!

Príznak však moju odpoveď celkom odignoruje. Vrhne sa dopredu a naviaže na seba výpary z pary, ktorými sa po mne načiahne, akoby to boli prsty.

Zvrtnem sa na päte a vystrelím ďalšou cestičkou. Cítim, ako mi na zátylku dupkom stoja chľpy. Pre istotu sa obzriem ponad plece a vidím, že tá kreatúra sa nakláňa nad akéhosi chlapa, lenivo opretého o okraj prameňa, a z jeho pootvorených pier saje čosi zahalené tieňom.

Naskočia mi zimomriavky.

Ticho poďakujem Stvoriteľom, že túlavé príznaky sú vlastne veľmi zriedkavé, číhajú v závojoch hmly, odkiaľ si výmenou za odkazy od poslušných mŕtvych odhryzkávajú z duší živých.

Sotva si viem predstaviť čosi horšie. Je mi jasné, že ak sa nejakí duchovia so mnou potrebujú tak zúfalo spojiť, zrejme to nebude nič pekné. Niežeby som im to mohla mať za zlé.

Našťastie, títo podivní obžierači duší ľahko strácajú pozornosť.

Vybehnem svižne hore schodmi, vysoko nad natáhujúce sa prsty pary, a keď vystúpim až na poschodie posiate stolmi na skripi, doľahne ku mne smiech a zvuk štrngajúcich pohárov.

Je tu dosť plno – osadenstvo potahuje z dymových paličiek, popíja iskrivú pálenku a k hrudi si pritiska úlomky, ktoré slúžia ako karty v hre. Počuť klopot kociek a kôpok kameňov dračej krvi, ktoré putujú z rúk do rúk.

Kradmo si prezriem pestrofarebné odevy posiate drahými kameňmi. Niektorí majú na sebe plášte ušité na mieru a pokryté umne načesanými pierkami. Z lalôčikov uší im visia koráliky – hrdá pripomienka ich schopnosti počuť piesne elementov:

Červené pre Ignosa.

Modré pre Rayne.

Hnedé pre Buldera.

Priehľadné pre Clode.

Keby ste si odmysleli koráliky, vysokopostaveného elementála z Bledu by ste rozpoznali cez celú miestnosť – ich odev je pestrofarebnou zmesou farieb. Zrejme sa nazdávajú, že im to prepožičia rovnakú moc, akú majú draky, ktoré vládnu oblohe tohto kráľovstva.

Slávne chrliče.

Je to celkom vtipné, pretože práve oni by boli medzi prvými, ktorí by neváhali draky zarezať, len aby sa dostali ku kameňom ich krvi, keby už v baniach nebolo čo ťažiť. Kráčam hore úzkym schodiskom, učupeným pri zadnej stene, keď sa po ňom spustí ktosi vysoký, plecnatý a odetý v plášti.

Na chvíľu sa zháčim. Okrem silnej čeľuste zahalenej tmavou udržiavanou bradou nevidím v tieni jeho kapucne vôbec nič.

Dotyčný nespomaľuje, valí sa dolu schodiskom, akoby ma vôbec nezaregistroval, čo je vďaka skutočnosti, že mám na sebe smelý, žiarivo červený odev priam neuveriteľné.

Už-už zaškrípem zubami, no vtom si spomeniem na kovový pliešok, ktorý mi prikrýva zadnú stoličku. Práve včas, aby som predišla nechcenej aktivácii svojej tajnej zbrane.

Aj tak je neznámy taký veľký, že takmer kompletne zaberá schodisko po celej šírke. Bude to tesné.

Úžasné!

Typickí prekliati elementáli, všade vidia len a len seba!

Vzdychnem si a ramená stiahnem ešte viac dopredu. Odstúpim čo najďalej a pripomeniem si, že som Kemori Daphidone, pocestná trubadúrka z Origu. Ustráchanec. Vyplašenec. Neprišla som sem s úmyslom potkýnať ľudí a potom sledovať, ako sa strieskajú dolu schodmi.

Vôbec!

Chrbtom sa opriem o stenu, sklopím zrak a čakám, kedy sa o mňa obtrie. Počujem približujúce sa ťažké kroky, už je tak blízko, že dokonca cítim dymový závan pižma, ktorý sa mieša s vôňou čerstvo rozštiepeného kameňa, zjemnený akýmsi maslovým podtónom.

Zatají sa mi dych, no potom neochotne vydýchnem, akoby som sa nechcela rozlúčiť s tou hustou, bujnou vôňou, ktorá je zrejme tým najlepším, čo sa mi kedy dostalo do nosa.

Už je takmer úplne pri mne.

Zastane.

Ocitnem sa uväznená v jeho tieni ako plameň v temnote. Srdce mi prudko bije až kdesi v ušiach. S každou dlhokánskou sekundou, ktorá uplynie, mám čoraz intenzívnejší pocit, že mi preskočí do hrdla.

Prečo sa nehýbe?

Posuniem sa viac na kraj, čo najďalej z jeho dosahu. „Ospravedlňujem sa.“

Mám naponáhlo. Isté ruky sa nemôžu dočkať, kedy ich konečne odtnem.

Z útrob sa mu vyderie drsný škripavý zvuk, chrapčanie uvoľnené z hĺbín.

Vzduch sa konečne pohne. A ja s ním.

Bleskovo sa otočím a jedným plynulým ťahom ho schmatnem za zápästie. Atmosféra zhustne napätím. Zrak mi padne na jeho obrovskú zjazvenú ruku, ktorú vystrel, akoby sa mi chystal strhnúť závoj z tváre, ale pohyb nedokončil.

Neotesanec.

Hoci mu nevidím do očí, cítim, ako ma prepaľuje takým intenzívnym pohľadom, až sa mi plúca menia na žeravé kamene. Potom pozornosť upriami na zaoblený zástrih na mojomuchu.

A znovu mi pozrie do očí.

Na jazyk sa mi nahrnie pekná kôпка ostrých slov a mám čo robiť, aby som odolala pokušeniu vyplúť mu ich do tváre. No viem, že tí, ktorí sa postavia dôležitým elementálom, končia ako krmivo pre draky.

A tak slová, hoci neochotne, radšej prehltne. Napriek tréningu sa mi to nikdy nezdá jednoduché.

Uvoľním zovretie, skloním hlavu a opatrne prejdem niekoľko schodov, až kým nestojím dosť vysoko na to, aby som naňho mohla pozrieť zhora. Inými slovami, dosť ďaleko na to, aby som nebola v pokušení vraziť mu jednu rovno do krku za ten opovážlivý pokus zložiť mi závoj.

„Ospravedlňujem sa,“ ovládnem sa a snažím sa pôsobiť pokorne. Vôbec mi to nejde! „Závoj je súčasť predstavenia.“

Nastane ticho husté ako lepkavý sirup.

Pohni zadkom, Raeve.

Nie som v jeho dosahu, a tak sa obrátim a vybehnem hore schodiskom.

Naspäť sa nepozriem. Rýchlo kývnem zvitkom a žetónom k druhej vlne strážcov bez výrazu. Jeden z nich ku mne pristúpi, aby ma odprevadil k javisku. Vedie ma do temného brlohu presýteného rašelinovým dymom a vôňou medoviny. Z náhlej zmeny atmosféry sa mi zakrúti hlava.

Skamenené tesáky visiace zo stropu pretínajú priestor do klenu-tých častí, ktoré osvetľujú hnedočervené odlesky plameňov z nástenných svietnikov. Vonkajšiu stenu lemujú tlmene osvetlené výklenky s ťažkými závesmi, ktoré v prípade potreby poskytujú želané súkromie.

Obsluha, výlučne nulovia, prechádza priestorom s táckami naloženými hrnčekmi pariacej sa medoviny a inými nápojmi a ponúka ich rozveseleným elementálom zhrčeným pri kamenných stoloch, rozmiestnených všade navôkol.

Využijem to, že kráčam v tieni strážcu, a pohľadom skúmam pestrofarebnú zbierku zákazníkov. Keď nevidím tvár, ktorú hľadám, zaplaví ma vlna frustrácie.

Prosím, buď v jednom z výklenkov.

Strážca ma vedie k vyvýšenej platforme v strede, ktorú zdobí množstvo stalagmitov pripomínajúcich mreže klietky, a ja sa takmer neubránim smiechu, pretože by som si len ťažko vedela predstaviť čosi morbidnejšie a priliehavejšie.

Na stoličke sedí útla férka a v rukách drží biele husle popísané žiarivými runami, ktoré zrejme umožňujú, aby sa zvuk nástroja lepšie niesol miestnosťou. Je odetá v jednoduchom odeve s vypchávkami – podobnom, ako mám ja. Je však modrý a okolo pásu diskrétné nariasený, aby prekryl tehotenské bruško.

Má zavreté oči a z nástroja vyludzuje melancholickú melódiu. Popri tom z klenbového stropu padajú biele lupienky studeného svetla, akoby to boli snehové vločky. Keď dopadnú na jej bujné svetlé vlasy, rozplynú sa.

Poďakujem strážcovi, vystúpim na pódium a sadnem si na stoličku pri hudobníčke. Jej pieseň sa blíži k rytmickému vyvrcholeniu, zatiaľ čo ja pohľadom pátram po paličke zosilňujúcej zvuk.

„Ich Runi na tom pracuje,“ šepne, zloží husle z pleca a pozrie na mňa prenikavými zelenými očami lemovanými modrými mihalnica-mi. „V minulom cykle sa dačo pokazilo.“

Ach tak.

„Nemalo by to trvať dlho. Mimochodom, ja som Levvi.“

„Kemori Daphidone, pocestná trubadúrka z Origu.“

Priateľsky na mňa pozrie, no úsmev jej zamrzne na tvári, keď za mnou čosi zbadá.

Srdce mi vyskočí až kamsi do hrdla, len čo zaregistrujem červeno-ovlasého muža, ktorý sa prepletá davom v dokonalom plášti optimistických farieb, ktoré mu, ako inak, perfektne ladia s červeným korálikom, ktorým sa pýši.

Zaplaví ma vlna úľavy. V návale nadšeného očakávania neprítomne stisnem päste a potom ich uvoľním.

Tarik Relaken.

Nenasýtné si nás obe premeria a lesk jeho očí sa mi zavíra až do hrude uväznenej v korzete. Pokračuje k výklenku, kde sedia ďalší traja muži. Záves nechá odtiahnutý, takže môžem sledovať, ako s nimi živo konverzuje, no príležitostne spod privretých viečok vyšle mojím smerom pohľad, ktorý napovedá, že ma vníma ako kus umne naservírovaného mäsa, na ktorom by si veľmi rád pochutnal.

Ja ťa vidím, debil!

V šere sa mihne postava, na ktorú som narazila na schodisku. Muž v plášti!

Stisne mi srdce.

Prechádza okolo ostatných zákazníkov až k prázdnomu výklenku na druhej strane miestnosti a žalúdok sa mi pri tom zovrie do tuhého uzla.

Najprv mal odtiaľto tak naponáhlo, že ma takmer zhodil zo schodov, a teraz je späť. Prečo?

Obchod? Zvedavosť? Alebo som mu na schodisku vyslala zlý signál?

Pre Stvoriteľov, to ho privádza naspäť? Má slabosť pre nulky a je si istý, že budem ľahká korisť?

Otočí sa ku mne a jeho pohľad pristane na odhalenej časti mojej tváre ako teplý, no trocha pichlavý dotyk. Vzduch opäť presýti napatie.

Potlačím ston.

Tak veľmi som sa snažila, aby mi túto operáciu schválili. Znamená to pre mňa všetko. Ak mi tento hlupák mieni prekaziť starostlivo pripravené plány, k ďalšej šanci sa tak skoro nedostaneme. Ak mi vôbec ešte nejaký pokus schvália.

„Si nová, zlatko? Ešte som ťa tu nevidela.“

Zámerné zjemným pohľad, keď pozriem na Levvi, ktorej z bujnej hrivy vytŕča jedno ucho s očividným znakom zástrihu.

„Len zaskakujem.“

„Chápem.“ Pohľadom prebehne po miestnosti a nenápadne mi šepne: „Ten červenovlasý, čo práve prišiel. To je Lord Tarik Relaken. Drž sa od neho čo najďalej. Mnohé účinkujúce upútali jeho pozornosť. No potom ich už nikto nikde nevidel.“

Oči sa mi rozšíria predstieraným prekvapením. „Naozaj?“

Len prikývne.

„Keď sa tak dívam na farbu tvojich šiat, zdržanlivé správanie, dlhé čierne vlasy...“ Premeria si ma od hlavy po päty a naspäť. „Si presne jeho typ.“

Neprezradím jej, že presne o to tu ide.

Že práve v to dúfam.

Alebo aspoň som v to dúfala, až kým som si nezasadla neznámeho pozorovateľa v plášti, ktorý ma neustále sleduje zo zadnej časti miestnosti s rukami prekríženými na hrudi, usadený za stolom v inak prázdnom výklenku.

„Nie je náhoda, že tu musia neustále naberať nových nulov,“ trpkو skonštatuje férka a smutne na mňa pozrie. „Nie je to len mizernou plácou.“

Neobťažujem sa vyzvedať, prečo tu ostáva, jej vypuklé bruško hovorí dostatočne výrečne. V Gore nie je pre nulov priveľa pracovných príležitostí, pokiaľ nechcú otročiť v baniach. A to rozhodne nie je vhodné miesto pre nastávajúce matky. Každý robí, čo môže, aby vyžil, hoci si to často vyžaduje opatrne kráčať po lane bezpečnej existencie nad priepasťou rizika.

„Vďaka za varovanie, cením si to,“ šepnem a myslou zablúdím k tajomnému tipu, ktorý Sereme dostala na začiatku tohto dae, keď sme náš plán spustili. Ktovie, či jej ho neposunula práve Levvi, príliš vystrašená na to, aby si zašpinila ruky spoluprácou s Fíur du Ath, a napriek možným sympatiám sa namočila do našich krvavých aktivít.

Rozumiem jej.

Neexistuje spoľahlivejší spôsob, ako nasrať tyrana na našom tróne, než spriahnuť sa s jeho nepriateľmi.

Pristúpi ku mne nejaký Runi. Biele rúcho mu visí na chatrnej telesnej konštrukcii a tmavé vlasy má stiahnuté do nízkeho drdola. Keď ma obdarí povýšeneckým pohľadom, sklopím zrak na jediný gombík, ktorý drží jeho rozvraty odev pokope. Má na ňom zobrazený symbol gravírovacej paličky. Znamená to, že jeho nositeľ disponuje schopnosťou písať na povrchy základné runy.

Súdiac podľa spôsobu, akým na mňa zazerá, tipujem, že ovláda dve až tri. Možno pôjde o dajaký špeciálny dar ako zaklínanie krvi či čosi podobne impozantné. Očakávam, že jeho gombík nebude zo základného materiálu, skôr zo striebra či zlata.

Kiežby som to mohla o sebe povedať aj ja.

S pokornou poklonou hlavy prijmem paličku, ktorá zosilňuje zvuk. Spotenými dlaňami chytím dutý kovový predmet obsypaný bodkami a kruhmi, z ktorého vyžaruje jas.

Obdarím Tarika Relakena ďalším pohľadom, no akosi automaticky pozriem aj na neznámeho pozorovateľa v plášti. Stisnem čeľusť. S ním som jednoznačne nerátala. Zaplaví ma vlna neistoty.

„Si v poriadku?“

Nie.

Pri končeku nosa mi krídlami zatrepoce pergamenový škovránok. Potom si zloží krídla a padne mi do lona. „Ešte nikdy som nespievala pred takým veľkým publikom,“ zamrmlam a správu si rýchlo schovám do vrečka.

„Rozumiem,“ pritaká Levvi s uisťujúcim úsmevom, „ale títo sú príliš zahľadení do seba, aby si všímali nás.“ Zdvihne husle a priloží si ich pod bradu. „Poznáš Baladu o spadnutom mesiaci?“

Z tváre mi v tom momente zmizne všetko teplo a kdesi vzadu v mozgu mi preblesne spomienka. Odosobnená od akýchkoľvek emócií. Krása.

Bolesť.

Tieň čohosi sotva uchopiteľného, driemajúceho kdesi v najhlbších útrobach. To miesto vo mne je rozľahlé ako Planiny Ergoru, po ktorých som kedysi kráčala sama, so škvrnami od cudzej krvi na handrách, ktoré viseli z môjho vychudnutého tela.

„Áno,“ zachrapčím. „Tú baladu poznám veľmi dobre.“

Levvi vedie slák po strunách z chvosta mesačných pierok a vylúdi prvý tón – taký dlhý a hlboký, že sa takmer zhmotňuje. Ďalšie tóny zahrá s vášňou, akoby pieseň sama napísala.

Akoby poetické slová balady povstali z popola jej vlastnej minulosti v kletke.

Zosilňujúcu paličku zdvihnem k zahaleným perám, a keď sa zhlboka nadýchnem, trocha sa pomrviť, aby ma dýka ukrytá v živôtku netlačila do rebier.

Zavriem oči a vrhnem sa do melódie s rovnakou vervou, ako som to kedysi robila so svojim životom, no tentokrát so slovami, ktoré som sa už naučila vyslovovať. Vyzbrojená brnením z hrôz, ktoré ma odvtedy postretli.

Hrôzy horiacich plameňov.

Hrôzy, ktoré by vám myseľ rozobrali na prach.

Dav naokolo sa rozplynie pred mojimi očami, keď spievam o tma-vomodrom šablózubcovi, ktorý vyletel k čiernej zamatovej oblohe, skrútil sa do kľbka, zomrel v temnote a nikto ho viac nevidel. O trblietavom mesačnom pierku, ktoré sa učupilo k šelme čiernej ako sadze, aby osvetľovalo jej tvar.

Prepožičiavalo jej svoje svetlo.

Spievam o tom ako mesačné pierko postupne prichádzalo o svoje svetlo, ako kúsok po kúsku, po každej dávke jasu pre šablózubca jeho šupiny beleli. Keď začnem spievať o tom, ako mesačné pierko strácalo schopnosť držať sa na oblohe, hlas mi klesne hlbšie. Hudba sa stáva ničivejšou.

Spievam o páde draka. O tom, ako sa šablozubec odpútal od svojho miesta medzi hviezdami, posilnený darovanou životnou energiou a svetlom, a zniesol sa dolu na zem, hľadajúc svojho priateľa. Ako sa prehŕňal tmavomodrými úlomkami roztrúsenými po snehu, keď sa ho pokúšal pozbierať.

No zlyhal.

Až potom precitnem, vzdialene si uvedomím všetky tie páry očí, ktoré sa na mňa upierajú. Niektoré sú plné chamtivosti, iné zaliate slzami dojatia.

Moju pozornosť však okamžite upúta neznámy v plášti. Vrchnú časť tváre mu ešte vždy zakrýva tien kapucne, no napriek tomu jeho uprený pohľad pretína priestor a zahaľuje ma do ľadového, tuhého zovretia, ktoré zo seba neviem striasť.

Pokračujem s príbehom, no zároveň si naplno uvedomujem, že tento môj pozorovateľ je veľmi nebezpečný, svojou prítomnosťou a stavbou tela zatiaľkuje všetkých ostatných v publiku. Aj z jeho postoja je zrejmé, že sa cíti nedotknuteľný.

Poznanie ma zasiahne, akoby ma niekto udrel do hlavy, no rýchlo sa spamätám a pohľad presmerujem na Tarika. Sleduje ma zo svojho výklenku s takou očividnou túžbou v očiach, že sa na mňa pri odchode určite zavesí. Vypálilo do dokonale.

Až na to...

Pohľad mi opäť padne na neznámeho v plášti, na tien kapucne utahuje jeho identitu.

Prišla som zvieť jedno monštrum a zdá sa, že sa mi na háčik podarilo chytiť hneď dve.